Βαν Γκογκ: Παλιά παπούτσια

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11ΟΥ & 63ΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Με ρωτάει ο καιρός … πού ακριβώς τονίζομαι στο γέρνω ή στο γερνώ.

Τ.76 01-10-15 (Ημέρα για την Τρίτη Ηλικία)

Αφιερώνεται στα «μεγάλα παιδιά» -με ή δίχως τέκνα & εγγόνια - που θα «φύγουν» από το σχολείο της ζωής άριστα, απλά, ειρηνικά και χαμογελαστά…

Σ΄ Αγαπώ Ακόμα.

Ετοιμάζεται γιορτή στο μεγάλο σαλόνι, με πολύχρωμα μπαλόνια, λουλούδια, λούτρινα ζωάκια και μια μεγάλη τούρτα με τα αρχικά «Η-Ι» (Ήβη- Ιάκωβος) κι από κάτω: «Σ΄ αγαπώ ακόμα».

Γιορτάζουν 60 χρόνια έγγαμου βίου. Η ζωή που περιγράφουν, απλή και καθημερινή. Με χαρές, ταξίδια, διασκέδαση, τσακωμούς, πόνο, απογοητεύσεις… Όπως η ζωή κάθε ανθρώπου. Όταν διαπιστώσανε πως δεν θα κάνουνε παιδιά, αποφασίσανε να αγαπηθούν περισσότερο. Να δεθούν και να δημιουργήσουν μαζί. Το πέτυχαν. Έφτιαξαν ένα εξοχικό σπίτι με πολλά δέντρα, κηπευτικά και λουλούδια, που τα καλλιεργούσαν μόνοι τους. Γράφτηκαν σε σχολή χορού και σε ομάδα εθελοντών του Ερυθρού Σταυρού.

Έτσι κύλησε η ζωή τους. Πιασμένοι χέρι-χέρι. Όπως και σήμερα, χέρι-χέρι κάνουν τους περιπάτους τους.

Ο Ιάκωβος είχε την ιδέα. Μας ζήτησε να ετοιμάσουμε μια γιορτή για τη χρυσή τους επέτειο. Κρυφά από την Ήβη, για έκπληξη. Επέμενε μην τυχόν ξεχάσουμε τι πρέπει να γράφει επάνω η τούρτα.

Η Ήβη πήγε να πεθάνει από τη συγκίνηση, όταν μας αντίκρισε στο σαλόνι όλους, φίλους, συγκάτοικους, το προσωπικό με λουλούδια και μπαλόνια στα χέρια και μια τούρτα με πιο γλυκά λόγια από ό,τι η γεύση της. Χειροκροτήματα, γέλια, η Ήβη να κλαίει ασταμάτητα και ο Ιάκωβος να μην την αφήνει από τη ζεστή αγκαλιά του.

Η «τραγουδίστρια» του ιδρύματος, μια Ζακυνθινιά ενενήντα δύο ετών, που όσο είναι ξύπνια τραγουδάει τους αφιέρωσε το τραγούδι «Λες και ήταν χθες». Με δύσκολη κίνηση, αργά βήματα, αλλά με πόθο, χόρεψαν το αγαπημένο τους βαλς που τόσα χρόνια σε κάθε χαρά χόρευαν.

Όσοι ζήσαμε αυτή τη γιορτή, δεν την ξεχάσαμε ποτέ. Πέρασε ένας περίπου χρόνος. Ο Ιάκωβος αρρώστησε. Οι επισκέψεις μου στο δωμάτιό τους ήταν πιο συχνές και κατά τη διάρκεια της νύχτας. Παρατήρησα πως συνεχώς, ακόμα και στον ύπνο τους, κρατούσε ο ένας το χέρι του άλλου. Ακόμα και αν άλλαζαν πλευρό, τα βόλευαν έτσι, ώστε να αγγίζονται.

Ο Ιάκωβος «έφυγε» στον ύπνο του. Κρατώντας της το χέρι. Η Ήβη δεν το κατάλαβε.

Η πιο δύσκολη στιγμή ήταν, όταν έπρεπε να τραβήξει το χέρι της μέσα από το δικό του.

Πηγή: Σ. Κόσσυβα*, «Η ζωή δεν είναι πρόβα», εκδόσεις Φιλιππότη, 2005. σσ. 25-26

……

… Η συγγραφέας έχοντας εργαστεί η ίδια σε γηροκομεία, σε οίκους ευγηρίας για φτωχούς και πλούσιους, σε άδεια σπίτια των αντίο, με τους παραπεταμένους της άλλης- δήθεν νεκρικής- όχθης της κοινής ζωής, έμαθε πολλά για την άλλη –δήθεν ζωντανή- απέναντι όχθη. Έμαθε για τον χρόνο και το άχρονο. Για το ουσιώδες και το επουσιώδες. Το εμφανές και το κρυπτό. Για τα λόγια και τις πίσω σιωπές. Έμαθε γιατί μπορούσε και ήθελε να μάθει…

(πρόλογος της Μάρως Βαμβουνάκη για το βιβλίο, απόσπασμα)

ΧΑΙΡΕ ΠΟΤΕ΄ 1988

ΑΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ

Θεέ μου τι δεν μας περιμένει ακόμα.

Κάθομαι εδώ και κάθομαι.
Βρέχει χωρίς να βρέχει
όπως όταν σκιά
μάς επιστρέφει σώμα.

Κάθομαι εδώ και κάθομαι.
Εγώ εδώ, απέναντι η καρδιά μου
Και πιο μακριά
Η κουρασμένη σχέση μου μαζί της.
Έτσι για να φαινόμαστε πολλοί
κάθε που μας μετράει το άδειο.

Φυσάει άδειο δωμάτιο.
Πιάνομαι γερά από τον τρόπο μου
που έχω να σαρώνομαι.

Νέα σου δεν έχω.
Η φωτογραφία σου στάσιμη.
Κοιτάζεις σαν ερχόμενος
Χαμογελάς σαν όχι.
Άνθη αποξηραμένα στο πλάι
σου επαναλαμβάνουν ασταμάτητα
το άκρατο όνομά τους semprevives
semprevives - αιώνιες, αιώνιες
μην τύχει και ξεχάσεις τι δεν είσαι.

Με ρωτάει ο καιρός
από πού θέλω να περάσει
πού ακριβώς τονίζομαι
στο γέρνω ή στο γερνώ.
Αστειότητες.
Κανένα τέλος δεν γνωρίζει ορθογραφία.

Νέα σου δεν έχω.
Η φωτογραφία σου στάσιμη.
Όπως βρέχει χωρίς να βρέχει.

Όπως σκιά μού επιστρέφει σώμα.
Κι όπως θα συναντηθούμε μια μέρα
εκεί πάνω.
Σε κάποιαν αραιότητα κατάφυτη
με σκιερές απροσδοκίες
και αειθαλείς περιστροφές.
Τον διερμηνέα της σφοδρής
σιωπής που θα αισθανθούμε
-μορφή εξελιγμένη της σφοδρής
μέθης που προκαλεί μια συνάντηση
εδώ κάτω- θα ‘ρθει να κάνει ένα κενό.

…….. …… (απόσπασμα)

Πηγή : Κική Δημουλά, Έλληνες Ποιητές, Καθημερινές Εκδόσεις Α.Ε., 2014, σσ. 77-79